

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 5To/62/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2120010157
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 02. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Žovinec
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2026:2120010157.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Žovinca a sudcov Mgr. Kristíny Ferencziovej a JUDr. Mgr. Martina Floriša, PhD., v trestnej veci obžalovanej A. B., nar. XX. XX. XXXX, pre zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2, ods. 3 písm. d) Trestného zákona účinného od 06. 08. 2024 s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona, o odvolaní obžalovanej proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 29.05.2025, č.k. 3T/5/2020-1017, na verejnom zasadnutí konanom dňa 26.02.2026, takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 3 Trestného poriadku sa napadnutý rozsudok zrušuje vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sa obžalovaná A. B., nar. XX. XX. XXXX v C., trvale bytom A. XXX, odsudzuje:

Podľa § 221 ods. 3, §§ 36 písm. j), 38 ods. 2 a 39 ods. 1 Trestného zákona v znení účinnom od 06. 08. 2024 na trest odňatia slobody vo výmere 12 (dvanásť) mesiacov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona v znení účinnom od 06. 08. 2024 sa obžalovanej výkon trestu odňatia slobody podmienene odkladá a podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona v znení účinnom od 06. 08. 2024 súd určuje obžalovanej skúšobnú dobu v trvaní 18 (osemnásť) mesiacov.

odôvodnenie:

1. Obžalovaná bola rozsudkom Okresného súdu Trnava (ďalej len „prvostupňový súd“ v príslušnom gramatickom tvare) zo dňa 29.05.2025, č.k. 3T/5/2020-1017 uznaná za vinnú, že ako príslušníčka Policajného zboru Slovenskej republiky služobne zaradená ako referent Obvodného oddelenia Policajného zboru C., v služobnom pomere príslušníka PZ od 01. 10. 1994 do 30. 09. 2015, dňa 07. 12. 2012 v presne nezistenom čase na Mestskom úrade v Trnave na Trhovej ulici číslo 3 po tom, ako bola ústne poverená D. E. na realizáciu predaja nehnuteľností nachádzajúcich sa v katastrálnom území C., zapísaných na liste vlastníctva č. XXX ako pozemok – parcela registra „C“, parcela č. 3306/46, druh pozemku: zastavané plochy a nádvoria o výmere 611 m², pozemok – parcela registra „C“, parcela č. 3306/26, druh pozemku: záhrady o výmere 161 m², stavba – rodinný dom so súpisným číslom XXX, na parcele č. 3306/46, druh pozemku: zastavané plochy a nádvoria o výmere 611 m², uviedla do omylu vlastníčku týchto nehnuteľností D. E. tým, že jej pri predaji predstierala kúpnu cenu týchto nehnuteľností len vo výške 30.000 Eur, ale v skutočnosti bola vyplatená za ich predaj kúpna cena vo výške 60.000 Eur, pričom bez vedomia vlastníčky nehnuteľností prevzala pred podpísaním kúpnej zmluvy na Mestskom úrade v Trnave v hotovosti finančnú čiastku vo výške 30.000 Eur od F. G., ktorý uvedenú finančnú čiastku požičal H. I. za účelom kúpy uvedenej nehnuteľnosti, pričom peniaze boli vyplatené s poukazom na článok č. IV, bod 2 písm. a) a c) kúpnej zmluvy zo dňa 07. 12. 2012 a túto sumu si obžalovaná A. B.

ponechala pre vlastnú potrebu. Ďalšia časť kúpnej ceny vo výške 30.000 Eur bola vložená na bankový účet A. B., číslo: XXXXXXXXXXX/XXXX, vedený v G. G., J., F. C., so súhlasom predávajúcej D. E., čím obžalovaná svojím konaním spôsobila poškodenie D. E., nar. XX. XX. XXXX, škodu vo výške najmenej 30.000 Eur, pričom obžalovaná bola uzrozumená a mala vedomosť o tom, že poškodená D. E. je osobou vyššieho veku, pretože bola krstnou matkou vnučky poškodenej, veľmi dobre poznala rodinnú situáciu poškodenej, chodila s ňou ako doprovod všade, na poštu pre dôchodok, k lekárovi, pričom zneužila jej zdravotný stav, keďže trpela poruchou sluchu, ako aj dôverčivosť a neskúsenosť, keď poškodená sa na obžalovanú spoliehala v tom, že bude konať len v jej prospech, teda na škodu cudzieho majetku sa obohatila tým, že uviedla niekoho do omylu a spôsobila ním väčšiu škodu a čin spáchala na chránenej osobe – osobe vyššieho veku, čím spáchala zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2, ods. 3 písm. d) Trestného zákona účinného od 06. 08. 2024 s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona.

Za to jej prvostupňový súd uložil podľa § 221 ods. 3 Trestného zákona účinného od 06. 08. 2024 s použitím § 36 písm. j) Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky. Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona súd obžalovanej výkon trestu odňatia slobody podmienene odložil a podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona súd určil obžalovanej skúšobnú dobu v trvaní 3 (tri) roky. Taktiež podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku súd obžalovanej uložil povinnosť nahradiť škodu poškodenej D. E., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom G., K. L. XXXX/XX vo výške 30.000 Eur a podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku súd poškodenú D. E., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom G., K. L. XXXX/XX, so zvyškom nároku na náhradu škody odkázal na civilný proces.

2. Proti tomuto rozsudku podala odvolanie iba obžalovaná, a to proti všetkým jeho výrokom, pričom odvolanie bolo následne predložené Krajskému súdu v Trnave (ďalej len „odvolací súd“ v príslušnom gramatickom tvare). Podané odvolanie obžalovaná písomne odôvodnila prostredníctvom svojej obhajkyne (dňa 10.06.2025), ktorá uviedla nasledovné (skrátene):

2.1. Obžalovaná trvá na podanom odvolaní proti napadnutému rozsudku, čo do výroku o vine a treste, ako aj proti konaniu, ktoré napadnutému rozsudku predchádzalo,

- pre podstatné chyby konania, ktoré výrokmi napadnutého rozsudku predchádzali, najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci alebo právo obhajoby,
- pre chyby vo výrokoch napadnutého rozsudku, najmä pre neúplnosť jeho skutkových zistení a preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie,
- zároveň sú dôvodné pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov a sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie,
- pri ukladaní trestu boli napadnutým rozsudkom porušené ustanovenia Trestného zákona, najmä zásady ukladania trestov,
- trest je neprimerane prísny a
- rozhodnutie o uplatnenom nároku poškodeného na náhradu škody je v rozpore so zákonom.

2.2. Obžalovaná má za to, že prvostupňový súd neobjasnil skutkový stav dostatočne, v snahe uznať ju vinnou za každú cenu. Z uvedeného dôvodu súd v odôvodnení napadnutého rozsudku vytrháva časti výpovedí svedkov z kontextu, neodstraňoval rozpory v ich výpovediach a ani neobjasňoval vzniknuté pochybnosti. Skutkové zistenia súdu sú neúplné, súd sa nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie. Závery vyslovené súdom sú v prevažujúcej miere domnienky a hypotézy v príkrom rozpore s vykonanými dôkazmi. Súd sa len okrajovo vysporiadal s obhajobou a zľahčoval uvádzané námietky. S argumentáciou obžalovanej sa nevysporiadal dostatočne a presvedčivým spôsobom. A akúkoľvek pochybnosť nevykladal v jej prospech, v súlade so zásadou in dubio pro reo, ale naopak v jej neprospech, čím došlo k porušeniu základnej zásady trestného konania. V nadväznosti na vyššie uvedené poukazuje na skutkové chyby, svojvoľné hodnotenie dôkazov a nedostatočné a presvedčivé odôvodnenie napadnutého rozsudku, ktoré vyvolalo viac otázok ako dalo odpovedí.

2.3. V konaní poukazuje na viaceré procesné pochybenia, ktorými došlo k zásahu do práva na obhajobu, tým, že sa súd nevysporiadal s obžalovanou vyslovenou argumentáciou, neprihliadal na ňou uvedené závery bez toho, aby to hodnoverne a presvedčivo odôvodnil, ako aj k zásahu do práva na objasnenie vecí, najmä svojvoľným a účelovým hodnotením hodnovernosti a pravdovravnosti svedkov a ich výpovedí, protichodným vo vzťahu k jednotlivým častiam ich výpovedí, tak aby ich súd mohol interpretovať v neprospech obžalovanej. Obžalovaná má za to, že prvostupňový súd nerešpektoval záväzné pokyny odvolacieho súdu. V tejto veci bolo rozhodnuté rozsudkom prvostupňového súdu, č. k. 3T/5/2020-80 zo dňa 13.03.2023, ktorý bol uznesením sťažnostného súdu, sp. zn. 5To/67/2023 – 864 zo dňa 11.01.2024 zrušený v celom rozsahu. V tomto uznesení, v bode 30., bol uložený pokyn „...opätovne vykonať hodnotenie dôkazov, ktoré boli na hlavnom pojednávaní vykonané, resp. aké skutočnosti, ktoré z neho vyplynuli a svoju pozornosť sústrediť na trestnoprávne relevantné skutkové okolnosti (kde, kedy

a akým konaním mala obžalované poškodenú viesť do omylu, či využiť jej omyl, akým spôsobom sa mala obžalovaná na úkor poškodenej obohatiť a aká škoda mala byť obžalovaná u už poškodenej spôsobená)". Následne konajúci prvostupňový súd rozhodol rozsudkom, č. k. 3T/5/2020- 909 zo dňa 27.06.2024, ktorý bol opätovne uznesením sťažnostného súdu, sp. zn. 5To/67/2023 – 986 (správne zrejme 5To/106/2024–986 – pozn. súdu) zo dňa 20.03.2025 zrušený v celom rozsahu. V tomto uznesení odvolací súd poukázal na R 6/1970: „Ak má súd to vyhodnotiť vierohodnosť a dvoch v podstatných bodoch odlišných dôkazov, nemôže nevierohodnosť jedného z tých dôkazov odôvodniť len okolnosťami, ktoré svedčia o vierohodnosti druhého dôkazu.“ Zároveň v bode 9 uviedol, že „Súd je tak povinný abstrahovať tie skutkové okolnosti, ktoré majú trestnoprávnu relevanciu a zrozumiteľne odôvodniť, či tieto skutočnosti boli v trestnom konaní preukázané, teda či prokurátor uniesol dôkazné bremeno. Je však potrebné vyvarovať sa domnienkam a predpokladom, a v prípade ak zostane nejaká skutková okolnosť sporná, je potrebné aplikovať zásadu „in dubio pro reo“.“

2.4. Odvolací súd uviedol v bode 23: „Prvostupňový súd však skutočnosť, že poškodená nemala predstavu o obsahu kúpnej zmluvy vyvodil z výpovede poškodenej, ktorá uviedla, že kúpnu zmluvu nečítala, pričom opomenul, že o tejto skutočnosti vypovedali aj svedkovia G. a I., ktorí uviedli že sa domnievajú, že poškodená kúpnu zmluvu čítala. Prvostupňový súd tak opomenul zohľadniť všetky dôkazy, ktoré sa týkajú tejto skutkovej okolnosti, a preto možno mať o správnosti jeho záveru vyjadrenom v napadnutom rozsudku dôvodné pochybnosti. Zároveň je nevyhnutné zdôrazniť, že ak by poškodená mala vedomosť o výške kúpnej ceny, nemohla byť uvedená do omylu o výške kúpnej ceny, prípadne nemohol byť využitý jej omyl o výške kúpnej ceny.“ Taktiež v bode 24. uviedol, že „Prvostupňový súd však neuviedol, ako mal s finančnou hotovosťou, ktorá sa mala nachádzať pri zmluvách, naložené, teda kedy akým konaním sa obžalovaná na úkor poškodenej obohatiť.“ Odvolací súd uložil prvostupňovému súdu opäť pokyn opätovne vykonať hodnotenie dôkazov, ktoré boli na hlavnom pojednávaní vykonané, resp. skutočnosti, ktoré z neho vyplynuli a svoju pozornosť sústrediť na trestnoprávne relevantné skutkové okolnosti (kde, kedy a akým konaním mala obžalovaná poškodenú viesť do omylu, či využiť jej omyl, akým konaním sa mala obžalovaná na úkor poškodenej obohatiť a aká škoda mala byť obžalovanou poškodenej spôsobená). Obžalovaná má za to, že prvostupňový súd dôsledne nezohľadnil pokyny odvolacieho súdu uložené uznesením sťažnostného súdu, sp. zn. 5To/106/2024–986 zo dňa 20.03.2025, a rozhodol v rozpore s týmito pokynmi a závermi odvolacieho súdu. Zároveň považuje za nevyhnutné hneď v úvode zdôrazniť, že ku skutku malo dôjsť dňa 07.12.2012, teda pred takmer 13 rokmi. Samotné trestné stíhanie bolo začaté 31.07.2018, pričom obžalovaná je v postavení trestne stíhanej osoby odo dňa 27.11.2018, kedy jej bolo vznesené obvinenie, teda takmer 7 rokov. Dôrazne poukazuje na to, že od údajného spáchania skutku, takmer 13 rokov, sa nedopustila nielen žiadneho trestného činu, ale ani len žiadneho priestupku. Má rešpekt a úctu voči zákonom, vedie riadny život, plní si povinnosti voči štátu i spoločnosti, o čom svedčí aj to, že nemá jediný záznam v registri trestov, ani v evidencii priestupkov. Už 7 rokov čelí trestnému stíhaniu, bez toho, aby vlastným konaním akokoľvek zapríčinila neprímeranosť dĺžky tohto konania, práve naopak, je bezúhonnou osobou, správa sa riadne a dodržiava zákon bez jedinej výnimky.

2.5. Vzhľadom na to, že odseky v napadnutom rozsudku nie sú číslované nižšie v texte bude poukazovať na jednotlivé závery súdu ich citáciou. Súd v napadnutom rozsudku na strane 14. konštatoval, že mal preukázané, že „V konaní bolo bezpochyby preukázané, že poškodená nemala vedomosť o výške kúpnej ceny nehnuteľnosti v C.. Tento záver vyplynul predovšetkým z výpovede poškodenej, ktorá uvádzala, že predaj domu zvažovala potom, ako jej obžalovaná toto navrhla s odôvodnením, že o dom sa treba starať, treba do investovať, načo poškodená už nestačí.“ Súd na strane 15 napadnutého rozsudku skonštatoval, že „Ďalej svedkyňa uviedla, že nevie, či poškodená kúpnu zmluvu čítala, len si to myslí. Svedkyne nemala vedomosť ani o tom, či poškodená o kúpnej cene vedela, avšak jednali s obžalovanou, na ktorú ich poškodená odkázala.“ V nasledujúcom odseku na tej istej strane napadnutého rozsudku je uvedené, že „Svedok ani nepotvrdil, že by poškodená pred podpisom zmluvy túto zmluvu čítala.“ Na strane 18 napadnutého rozsudku súd uvádza, že „Svedkovia F. G. a H. I. sa nevedeli jednoznačne vyjadriť, či poškodená kúpnu zmluvu čítala. Pokiaľ uvádzali, že sa domnievajú, že poškodená kúpnu zmluvu čítala, toto odvodzovali len od skutočnosti, že poškodená kúpnu zmluvu na mestskom úrade po jej predložení podpísala.“

2.6. Obžalovaná poukazuje na to, že svedkyňa H. I. (ďalej označovaná aj ako „svedkyňa“), vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní dňa 13.05.2024, uviedla na otázku, či si poškodená pred podpisom čítala kúpnu zmluvu, že si myslí, že áno. Z uvedeného je zjavné, že poškodená sa oboznamovala so znením kúpnej zmluvy pred jej podpisom, teda mala vedomosť o kúpnej cene, jej výške a mechanizme zaplataenia. Tento záver bol umocnený aj výpoveďou svedka F. G. (ďalej označovaného aj ako „svedok“), ktorý vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní dňa 13.05.2012, v spontánnej časti svojej výpovede,

uviedol, že si zmluvy pred podpisom pozrela najprv svedkyňa a „potom si ich pozreli aj pani B. a pani E., či sú v poriadku“. Je tak vyslovene nepravdou, ak súd uviedol na strane 15 napadnutého rozsudku, že svedok nepotvrdil, že by poškodená zmluvu čítala. Výslovne uviedol, že si ju poškodená pozrela. Dôrazne poukazuje na to, že obaja svedkovia na hlavnom pojednávaní dňa 13.05.2024 zhodne vypovedali o tom, že sa poškodená oboznámila s kúpnu zmluvou a jej podmienkami, súčasťou ktorej bola aj dohoda o kúpnej cene a mechanizme jej zaplatenia. Nemohla tak poškodenú uviesť do omylu ohľadne výšky tejto kúpnej ceny, nakoľko sa poškodená, podľa oboch svedkov, s kúpnu zmluvou oboznamovala. Nie je teda zrejmé, ako mohol súd dospieť z týchto pomerne jednoznačných jazykových prejavov a vyjadrení svedkov k opačnému významu, teda že svedkovia sa nevedeli jednoznačne vyjadriť, či poškodená kúpnu zmluvu čítala. Obžalovaná má za to, že jednoznačnejšie sa už ani vyjadriť nemohli. Nie je pravda, ako uvádza súd na strane 18 napadnutého rozsudku, že svedkovia mali uvádzať, že sa len domnievajú, že poškodená zmluvu čítala. Svedkovia jednoznačne uviedli, na konkrétnu otázku, kladnú odpoveď, bez toho aby verbalizovali akékoľvek pochybnosti o tejto vedomosti, ako to uvádza súd v odôvodnení napadnutého rozsudku. Obaja svedkovia zhodne vypovedali že poškodenej bola pred podpisom predložená zmluva, a že si ju pozrela, čítala. Súd účelovo tvrdí, že sa svedkovia nevedeli jednoznačne vyjadriť, či poškodená kúpnu zmluvu čítala, a hodnotí skutkový stav v neprospech obžalovanej. Obaja svedkovia sa vyjadrili zreteľne a jasne, a jediný skutkový záver, ktorý vyplýva z ich výpovedí je ten, že poškodená bola oboznámená so zmluvou, a teda nemohla byť v omyle ohľadom kúpnej ceny a jej výšky. Ich vyjadrenie nemožno interpretovať inak, ako to naznačil aj odvolací súd v uznesení, sp. zn. 5To/67/2023 – 986 zo dňa 20.03.2025. Akýkoľvek iný záver je v rozpore s vykonanými dôkazmi. Prvostupňový súd v napadnutom rozsudku hodnotí rovnaké výrazové prostriedky použité svedkami rozdielnym spôsobom, bez toho, aby to odôvodnil. Na strane 18 v napadnutom rozsudku súd vyslovil záver, že tvrdenia obžalovanej, že by to bol práve G., ktorý kúpnu zmluvu pripravoval boli v celom rozsahu vyvrátené, a to ako svedeckými výpoveďami tak aj vykonanými dôkazmi. Pokiaľ ide o svedecké výpovede, na ktoré sa odvoláva súd, tak svedkyňa na otázku, kto vyhotovil zmluvu odpovedala: „Myslím si, že pani B., ale nie som si už istá.“ Takúto odpoveď považuje súd za spôsobilú preukázať skutkovú okolnosť. Svedok na rovnakú otázku odpovedal, že „myslím, že pani B.“ Dôrazne poukazuje na to, že svedkyňa uviedla, k tejto skutočnosti, ktorá bola predmetom dokazovania, síce, že si už nie je istá a svedok použil presne rovnaké výrazové prostriedky, aké použila svedkyňa vo vzťahu k otázke či poškodená zmluvu čítala. Tieto odpovede svedkov (podčiarkuje práve slová svedkyne „už si nie som istá“) súd vyhodnotil ako pozitívny dôkaz preukazujúci skúmané skutkové okolnosti vypracovania kúpnej zmluvy. Na druhej strane však súd tie isté výrazové prostriedky svedka „myslím, že pani B.“, predtým použité svedkyňou, keď pri otázke, či sa poškodená oboznámila s kúpnu zmluvou, uviedla „myslím, že áno“, označuje ako nejednoznačné a jeho odpoveď spochybňuje. Svedok sa na otázku, či poškodená zmluvu čítala vyjadril úplne jednoznačne a v kontexte. V napadnutom rozsudku nijako nie je odôvodnené, prečo k určitej skutočnosti, ktorá bola predmetom dokazovania súd interpretuje významovo rovnaké vyjadrenia svedkov a použité výrazové prostriedky jednoznačne pozitívne, a k inej preukazovanej skutočnosti tie isté výrazové prostriedky interpretuje negatívne. Súd dôkazy hodnotí len v neprospech obžalovanej, a keď sú významy presne opačné, vždy je to jej neprospech. Raz súd hodnotí vetnú konštrukciu „myslím, že“ ako nepreukázanú okolnosť, a raz ako jednoznačne preukázanú okolnosť (za použitia tých istých výrazových prostriedkov) skutkové okolnosti vyhodnocovanie presne opačne. Nevie si to vysvetliť inak, len ako účelovú a zrejmu snahu za každú cenu ma odsúdiť.

2.7. V prejednávanej veci prvostupňový súd nevyhodnotil zákonu zodpovedajúcim spôsobom všetky potrebné dôkazy v rozsahu nevyhnutnom na objasnenie skutkového stavu veci, dôkazy dostatočne nevyhodnotil jednotlivo, ako aj v ich vzájomnom súhrne, tak, ako mu ukladajú ustanovenia § 2 ods. 10 a ods. 12 Trestného poriadku, v dôsledku čoho dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam i právnym záverom. Prvostupňový súd v podstate úplne izolovane vyňal časti výpovedí svedkov a dôkazy svedčiace v neprospech obžalovanej, na ktorých následne založil svoje rozhodnutie o vine, pričom na dôkazy a časti výpovedí, ktoré svedčali práve v prospech obžalovanej buď neprihliadol vôbec, alebo ich význam a relevanciu poprel jednoduchým konštatovaním, že skutkový záver z nich plynúci nebol preukázaný, čo považuje za neakceptovateľné. Možno konštatovať, že prvostupňový súd sa celkom uspokojil s dôkazmi alebo ich časťami svedčiacich v neprospech obžalovanej, ktoré navyše vykazovali vnútorné rozpornosti bez akejkoľvek konfrontácie a posúdenia dôkazov vo vzájomnom súhrne práve s tými, na ktoré opakovane poukazovala obhajoba počas konania.

2.8. Zrejma snaha hodnotiť dôkazy len v neprospech obžalovanej je zjavná aj na strane 18 napadnutého rozsudku, kde súd konštatuje, že „Obžalovaná v nadväznosti na uvedené hodnoverne nevysvetlila, odkiaľ mal mať F. G., pokiaľ kúpnu zmluvu mal vypracovávať, vedomosť o čísle účtu obžalovanej, uvedenom v kúpnej zmluve ako platobné miesto účtu predávajúcej.“ Na druhej strane však zostalo

bez povšimnutia odpoveď svedkyne na otázku, odkiaľ mohla mať obžalovaná jej osobné údaje, najmä rodné číslo: „neviem, s odstupom času si nepamätám.“ Súd na jednej strane interpretuje skutkové zistenia tak, že nevysvetlila, odkiaľ mal F. G. číslo účtu obžalovanej, teda v jej neprospech, na druhej strane, súd nijako nevenuje pozornosť tomu, že svedkyňa rovnako nevedela vysvetliť, odkiaľ mohla mať pri príprave zmluvy jej rodné číslo., Navyše samotný svedok, vypovedal, „potom si ich pozreli aj pani B. a pani E., či sú v poriadku“. Ak by teda zmluvy pripravovala obžalovaná, nebol dôvod aby ich kontrolovala, či sú v poriadku. Napriek uvedeným svedectvám, súd urobil záver, vyslovený na strane 19 napadnutého rozsudku, „pretože jednak bolo preukázané, že kúpna zmluva bola vypracovaná práve obžalovanou“. Uvedený skutkový záver nevyplýva z jediného vykonaného dôkazu, ide len o domnienku a nepodložený záver súdu. Súd na strane 18 napadnutého rozsudku vyslovuje závery a konštatuje skutkové okolnosti, odôvodňujúc ich tak, že to vyplynulo z vykonaného dokazovania. Dokonca obhajobu obžalovanej označuje ako vyfabulovaný konštrukt, hodnotí jej obranu ako nepreukázanú a účelovú. V prvom rade poukazuje na to, že obžalovaná je v postavení, keď nie obžalovaná má preukazovať svoju nevinu. Súd svoje závery zakladá na tom, že jej tvrdenia boli vyvrátené vykonaným dokazovaním, čo sa však nezakladá na pravde. Samotné skonštatovanie, že nebolo preukázané, „že by H. I. kupovala nehnuteľnosť vo vlastníctve poškodenej za účelom jej ďalšieho predaja, alebo, že by svedok F. G. mal skúsenosti s obchodovaním s nehnuteľnosťami, a práve preto pomáhal H. I. s kúpou nehnuteľností“, neznamena že uvedená skutočnosť sa nestala. Aj v tomto smere poukazuje na výpoveď svedka F. G. ktorý na otázku, či už predtým mal nejakú skúsenosť nehnuteľnosťami, predaj, kúpa odpovedal: „nemal som žiadnu veľkú skúsenosť“. Uvedené však znamená, že nejakú skúsenosť mal, ktorú však on sám nepovažoval za veľkú. Z uvedeného však súd vyvodil negatívny záver. Aj pri tomto závere súd hodnotí výpoveď svedka v rozpore s jeho jazykovým významom, účelovo tak, aby to vyznievala v neprospech obžalovanej. Práve súd má zisťovať skutkový stav tak, aby nebolo pochyb o vyslovených záveroch. Obžalovaná je v procesnom postavení obžalovanej, teda nie ona má preukazovať svoju nevinu. Celý tento procesný postup súdu sa javí ako účelovo zaujatý v jej neprospech. Súd na viacerých miestach v napadnutom rozsudku vyslovuje domnienky o tom, čo by malo byť „bez akejkoľvek logiky“, respektíve „čo by bolo nelogické“. Na druhej strane vzhliada zrejme logiku v tom, aby svedkyňa finančné prostriedky, ktoré mala získať formou pôžičky, teda ani neboli jej, odovzdala na ulici tretej osobe, bez akéhokoľvek potvrdenia o prijatí, a to len pár minút pred tým, ako išla do banky vkladať druhú časť kúpnej ceny na jej účet. Jediným vysvetlením je, že žiadna hotovosť obžalovanej odovzdaná nebola. Tento záver, je umocnený aj tým, že, nie je ani preukázateľné, či svedok vôbec túto čiastku mohol mať k dispozícii. Sám vypovedal na hlavnom pojednávaní dňa 13.05.2024, že to mali byť peniaze, ktoré mal mať doma, mali to byť úspory a niečo mal dostať v minulosti od otca. Uvedené vzbudzuje dôvodnú pochybnosť, či svedok vôbec disponoval takouto čiastkou a mohol disponovať takouto čiastkou, keďže pôvod a existenciu peňazí ani nie je možné hodnoverným spôsobom preukázať. Pokiaľ súd uvádza, že táto skutočnosť nie je relevantná, tak sa s tým nestotožňuje, pretože práve nepreukázanie existencie takýchto finančných prostriedkov, či ich pôvodu, zakladá dôvodnú pochybnosť o ich odovzdaní obžalovanej. Svedok nemohol tieto peniaze svedkyňi poskytnúť a obžalovanej odovzdať, pretože neexistovali, ich existenciu súd nemal preukázanú, a preto nemožno považovať túto skutkovú okolnosť za preukázanú. Zároveň okrem oboch svedkov nikto nevidel ich odovzdanie. Kategoricky popiera, že jej boli tieto finančné prostriedky odovzdané.

2.9. Ďalším nelogickým konaním, ktoré vyplynulo z výpovedí svedkov je to, že nikto zo zúčastnených neprepočítal sumu, ktorá mala byť obžalovanej odovzdávaná zo strany svedka, a to ani svedkyňa, pre ktorú to mala byť pôžička, a ani obžalovaná, keď údajne takto mala prevziať časť kúpnej ceny. Je absolútne v rozpore s logikou, aby svedkyňa ako dlžníčka zo zmluvy o pôžičke nezáležalo na tom, či odovzdaná čiastka je skutočne v tvrdenej výške, a túto si neprepočítala. A znova poukazuje na rozpor v znení ustanovenia kúpnej zmluvy v spôsobe úhrady kúpnej ceny a medzi tvrdeniami svedkov, z čoho vyplýva aj rozpor v napadnutom rozsudku. Ad absurdum by týmto spôsobom svedkovia mohli tvrdiť, že obžalovanej dali akúkoľvek čiastku, ktorú nikto neprepočítal, nie je možné preukázať jej pôvod, a teda ani samotnú existenciu. Obžalovaná je stíhaná za prevzatie sumy, ktorej výška nebola nijako potvrdená, a dokonca ani nevyplýva z kúpnej zmluvy. Ide teda len o tvrdenie svedka a svedkyne, nikým a ničím nepreukázané a nepotvrdené. Teda aj keby došlo k nepochybnému preukázaniu odovzdania peňazí, čo rozporuje, nemožno tak však ustáliť, aká bola ich skutočná výška, keďže tieto finančné prostriedky nikto neprepočítal.

2.10. Poškodená, ktorá toho celého bola účastná, nevidela odovzdanie tejto sumy peňazí, ktoré obžalovaná údajne mala následne založiť do euroobalu k zmluve. K tejto námietke sa súd v napadnutom rozsudku nijako nevyjadril. Ani jeden zo svedkov nevypovedal, že by mala poškodená problémy so zrakom, a mala tak problém si všimnúť odovzdanie finančnej čiastky, alebo problém následne si všimnúť

pomerne veľkú hotovosť založenú v euroobale pri zmluve, ktoré išla poškodená podpisovať, a teda bolo pred ňou manipulované s obsahom tohto euroobalu. Zdôrazňuje, že malo ísť o 60 bankoviek. Uvedené prevzatie svedkami tvrdenej hotovosti nebolo potvrdené ani výpoveďou samotnej poškodenej dňa 17.09.2018, ktorá uviedla, že nič nevidela, že by som mala prijať nejaký preddavok a nevidela ďalšie peniaze v obálke. Na otázku vyšetrovateľa vyslovene uviedla: „ja som nevidela, že by G. dával nejakú obálku B.. Celý čas som tam stála medzi nimi, teda medzi B. a kupujúcimi, boli tam aj iní ľudia, čiže ja vôbec neviem presne kde som stála a nevidela som, že by B. tam prevzala nejakú obálku s peniazmi.“ A záver o tom, že mohlo dôjsť k odovzdaniu obálky kupujúcimi za jej chrbtom, čo nemusela vidieť, uviedla až v závere, ako svoju vlastnú dedukciu, ktorá sa nezakladala na žiadnej objektívne vnímanej skutočnosti. Napriek tomu, že sú pochybnosti o tom, či poškodená videla alebo nevidela, mohla alebo nemohla vidieť odovzdávanie či prijímanie hotovosti, súd si bez vykonania ďalších dôkazov vyabstrahoval z jej výpovede verziu, ktorá mu vyhovuje do záverov o vine obžalovanej. Poukazuje na to, že súd má rozhodovať o vine a nevine na podklade absolútnej istoty a nespochybniteľne preukázaných skutočností, a nie na základe svojich hypotéz, dedukcií a záverov vytrhnutých z kontextu výpovedí svedkov. Pokiaľ ide o motív svedkov vypovedať nepravdivo o úhrade časti kúpnej ceny vo výške 30000 Eur v hotovosti obžalovanej ako príjemcovi, tak tento je daný tým, že, ak by to netvrdili, tak by to znamenalo, že nedošlo k úhrade celej kúpnej ceny podľa kúpnej zmluvy, a teda svedkyňa má záväzok voči poškodenej. Takýmto spôsobom, teda svojimi tvrdeniami, sa však túto záväzkovú povinnosť pokúsili preniesť na obžalovanú. Bolo by iracionálne, ak by priznali, že si svedkyňa ako kupujúca riadne nespĺnila svoje zmluvné povinnosti voči predávajúcej. V celej veci tak niet zaujatejších osôb ako svedkyňa a svedok, keďže tento poskytol údajne pôžičku svedkyňi práve za účelom nadobudnutia nehnuteľnosti. Ak by netvrdil to čo svedkyňa, že vystavil by sa riziku nevrátenia pôžičky. K tomuto záveru sa súd taktiež napadnutom rozsudku nevyjadril. Naopak zľahčuje obranu obžalovanej a označuje ju ako vyfabulovaný konštrukt, keď uviedla, že dôvodom nadhodnotenia nehnuteľnosti bola snaha vyhnúť sa daňovým povinnostiam. K motívu svedkov tvrdiť, že jej odovzdali finančnú hotovosť, ktorú uviedla, súd žiadne stanovisko nezaujal. Nevyjadril sa k tomu, prečo považuje oboch svedkov za nezaujatých, keď mali zmluvný vzťah s poškodenou, a akékoľvek iné tvrdenie by ich poškodilo a založilo by poškodenej oprávnenie domáhať sa úhrady druhej časti kúpnej ceny uvedenej v zmluve, prípadne dožadovať sa rozviazania kúpnej zmluvy na predmetnú nehnuteľnosť. Opakuje v celej veci tak niet zaujatejších osôb ako svedkyňa a svedok kvôli ich finančnému motívu.

2.11. Súd vyslovuje záver o finančnom motíve zo strany obžalovanej, z dôvodu majetkových a finančných pomerov obžalovanej. Všetky záväzky si v danom čase riadne plnila, nebolo vedené žiadne exekučné, či súdne konanie voči jej osobe. Poukazuje na to, že z odpovede na lustráciu v databáze súdov zo dňa 27.12.2022, v roku 2012 voči mne nebolo vedené žiadne súdne konanie, a týmto som začala čeliť až od 06.12.2018, teda až o 6 rokov neskôr. Existencia finančného motívu u obžalovanej nevyplyva zo žiadneho listinného dôkazu. Poukazuje na to, že súd vytrhol z kontextu časť výpovede obžalovanej, a túto účelovo vykladá v jej neprospech, a teda ju v tejto časti považuje za hodnovernú, avšak v ostatných častiach považuje výpoveď za účelovú. Opäť nijako neodôvodnil prečo rozdielnymi spôsobmi hodnotí jednotlivé časti jej výpovede, ani svoje závery neoprel o žiadne iné dôkazy. Celkové hodnotenie dôkazov je výslovne účelové, v neprospech obžalovanej, v zrejmej snahe ju odsúdiť. Zároveň súd opakovane konštatuje, že obžalovaná si sumu vo výške 30000 € nechala pre vlastnú potrebu, pričom v tomto smere toto svoje tvrdenie neopiera o žiadny dôkaz, ani inak nevysvetľuje, na základe čoho, dospel k takémuto skutkovému záveru. Aj tento záver je len domnienkou súdu.

2.12. Záverom, ešte upriamuje pozornosť na konštatovanie na strane 16 napadnutého rozsudku, „Pokiaľ sa medzi svedeckými výpoveďami vyskytli aj rozdiely, súd tieto nepovažoval za zásadný nedostatok aj s poukazom na odstup času od spáchania skutku.“ Obžalovaná žiadnym svojim konaním nezapríčiniła, že od údajného spáchania skutku prešlo takmer 13 rokov, preto vyslovene namieta, aby akékoľvek pochybnosti boli vysvetľované odstupom času, bez toho aby súd aplikoval zásadu in dubio pro reo. Ak niekto spôsobil časový odstup, bola tu samotná poškodená, ktorá podala trestné oznámenie, respektíve jej syn, s odstupom 5 rokov od údajného spáchania skutku, a taktiež súd, ktorého meritórne rozhodnutie bolo už dvakrát zrušené. Vyslovene namieta postup, aby súd akékoľvek pochybnosti vykladal v neprospech obžalovanej s odvolaním sa na plynutie času, ignorujúc zásadu in dubio pro reo. Na základe uvedeného má za to, že nedošlo k naplneniu objektívnej stránky skutkovej podstaty trestného činu, ktorý sa obžalovanej kladie za vinu. Nebolo preukázané, že uviedla poškodenú do omylu, a ani že sa obohatila o sumu vo výške 30.000,-€. Poukazuje na závery odbornej literatúry, Burda, E., Čentéš, J., Kolesár, J., Záhora, J. a kol. Trestný zákon. Osobitná časť. Komentár. II. diel. 1. vydanie. Praha: C. H. Beck, 2011: „Uvedenie do omylu je konanie, ktorým páchatel predstiera okolnosti, ktoré nie sú v súlade so skutočným stavom veci. Uvedenie do omylu môže byť spôsobené nielen konaním, ale aj

opomenutím konania alebo aj konkludentným činom. Pri skutkovej podstate podvodu sa nevyžaduje, aby osoba, ktorá bola uvedená do omylu, bola totožná s poškodenou osobou (k tomu porovnaj R 352/1921, ZSP 26/2007-II.).“ Taktiež nebolo nijako preukázané, ani z vykonaných dôkazov nijako nevyplýva, že na strane obžalovanej došlo k obohateniu sa, k rozšíreniu jej majetku, či ušetrenie nákladov, ktoré by som inak musela vynaložiť. V nadväznosti na uvedené, má za to, že skutkový stav, tak ako je uvedený v napadnutom rozsudku, nemožno jednoznačne, bez akýchkoľvek pochybností, považovať za preukázaný. Má za to, že aplikáciou zásady in dubio pro reo, je potrebné tieto pochybnosti vykladať v jej prospech. Niet žiadnych dôkazov, ktoré by jednoznačne preukazovali jej vinu. V ďalšom rade poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 10.06.2021 sp. zn. 5To/8/2020: „II. Odvolací súd dáva do pozornosti, že zásada zistenia skutkového stavu bez dôvodných pochybností vyžaduje, aby súd oprel svoje rozhodnutie o vine a treste o jednoznačne zistené a bezpečne preukázané fakty, nie iba o tie pravdepodobné. Je nevyhnutné, aby orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňovali okolnosti svedčiace tak proti obžalovanému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a to takým spôsobom, aby umožnili súdu spravodlivo rozhodnúť. Ak zostanú po vyčerpaní všetkých dôkazných prostriedkov pochybnosti o niektorej skutkovej okolnosti dôležitej pre zavinenie, je potrebné s použitím zásady in dubio pro reo rozhodnúť v prospech obžalovaného a neuznať ho vinným. Je preto potrebné, aby súd dostatočne objasnil vec a to v takom rozsahu, aby bolo zrejmé, že sa skutok stal, tento vykazuje všetky znaky skutkovej podstaty konkrétneho trestného činu a existuje spoľahlivý záver, že skutok vymedzený v obžalobe spáchal práve obžalovaný. Ak by nebola splnená čo i len jedna z uvedených podmienok, nemožno dospieť k odsudzujúcemu rozsudku.“ Zároveň poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu z 2. apríla 2014, sp. zn. 2 Tost 4/2014: „Spravodlivé meritórne rozhodnutie súdu, ktoré má komplexné (obojsmerné) dokazovanie orgánov činných v trestnom konaní v zmysle § 2 ods. 10 Tr. por. umožniť, je v prípade dôkaznej núdze rozhodnutie podľa zásady dôkazného bremena, teda pri pochybnostiach v prospech obžalovaného, čo znamená v neprospech obžaloby. Spravodlivé je, aby každý, kto spáchal trestný čin, bol za jeho spáchanie odsúdený a primerane potrestaný, ale len vtedy, resp. v tom rozsahu, v ktorom mu je vina dokázaná v konaní pred súdom. V tomto konaní rozhoduje súd ako nestranný orgán a zodpovednosť za dokázanie skutku, ktorý sa obžalovanému kladie za vinu, nesie prokurátor (ako žalujúca strana).“ Poukazuje aj na Uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 25.11.2010, sp. zn. 5 To 20/2010: „Nie je povinnosťou obžalovaného dokazovať svoju nevinu, pretože zásada prezumpcie neviny vyžaduje, aby to bol štát, kto nesie v trestnom konaní dôkazné bremeno. Netreba zabúdať, že obžalovanému v prípade uznania viny hrozí pomerne vysoký trest odňatia slobody. Preto je nevyhnutné, aby jeho vina bola bez akýchkoľvek pochybností preukázaná. Vykonané dôkazy musia jednoznačne a s najvyšším stupňom istoty preukazovať, že skutok uvedený v obžalobe sa stal, že predstavuje skutočne závažnú hrozbu pre spoločnosť a že práve obžalovaný je skutočne osobou, ktorá sa žalovaného skutku dopustila. V prípade existencie akýchkoľvek rozumných pochybností o tom, či sa obžalovaný žalovaného skutku dopustil, je potrebné tieto pochybnosti vykladať v jeho prospech a nie naopak. Ani vysoký stupeň podozrenia sám osebe nevytvára zákonný podklad pre odsudzujúci výrok.“

2.13. Základnou limitáciou voľného hodnotenia dôkazov je zásada prezumpcie neviny a z nej vyplývajúce pravidlo in dubio pro reo. Podľa § 2 odsek 10 Trestného poriadku, orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie. Obžalovaná poukazuje na to, že aj orgány činné v trestnom konaní majú s rovnakou starostlivosťou objasňovať okolnosti svedčiace proti obžalovanej ako aj okolnosti svedčiace v jej prospech, aby tak umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie. Ako je zrejmé, už aj z podanej obžaloby, činnosť orgánov činných v trestnom konaní v tomto trestnom stíhaní od počiatku sa od počiatku javí ako zameraná len na preukázanie viny obžalovanej. Objasňovali, v mnohom dotvárali, okolnosti svedčiace proti obžalovanej. Už vo vyšetrovacom spise sa nachádzali mnohé dôkazy svedčiace aj v prospech obžalovanej, avšak tie zo strany prokuratúry neboli navrhnuté na vykonanie. Zároveň sa vykonávali mnohé dôkazy nad rámec aj obžalobného skutku a skutkovej veci, s jasným zámerom vytvárať motív, a tým obžalovanú usvedčovať zo spáchania skutku. Z podanej obžaloby a následne aj z napadnutého rozsudku je zrejmá len snaha usvedčiť ju za každú cenu. Napadnutý rozsudok považuje za nespravodlivý a nepresvedčivý, s množstvom neodstrániteľných pochybností. Má za to, že súd hodnotil dôkazy svojvoľne, účelovo, izolovane v môj neprospech a bez racionálneho základu.

2.14. Podľa § 34 odsek 1 Trestného zákona, trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu,

aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Burda, E., Čentéš, J., Kolesár, J., Záhora, J. a kol. Trestný zákon. Osobitná časť. Komentár. I. diel. 1. vydanie. Praha: C. H. Beck, 2011: „Pri ukladaní primeraných obmedzení a povinností sa má súd usilovať o dosiahnutie základného cieľa, a to, aby páchatel' v skúšobnej dobe viedol riadny život. Uložené obmedzenia a povinnosti nesmú sledovať iný účel, napr. výchovné pôsobenie na ostatných členov spoločnosti alebo zastrašenie. ... Základnou požiadavkou pri ukladaní primeraných obmedzení alebo povinností je ich primeranosť a určitosť. Primeranosť sa musí vzťahovať na zákonný účel takýchto obmedzení a povinností, t. j. musí smerovať k tomu, aby podmienene odsúdený viedol riadny život. Primeranosť sa musí vzťahovať aj na povahu podmienene odsúdenia, pretože primerané obmedzenia a povinnosti sú jeho integrálnou súčasťou, ako aj na spáchaný trestný čin, za ktorý bol páchatel' uznaný vinným.“ Obžalovaná považuje uložený trest za neprimerane prísny a uložený v rozpore s ustanoveniami Trestného zákona. Po novelizácii Trestného zákona pribudla nová poľahčujúca okolnosť. Poľahčujúcou okolnosťou je aj to, že páchatel' spáchal trestný čin, trestné stíhanie pre ktorý bolo vedené neprimerane dlho, ak túto skutočnosť nemožno spravodlivo pričítať páchatel'ovi alebo jeho obhajcovi. V tomto smere poukazuje na jednoduchosť veci, zároveň na to, že v danej veci nebolo potrebné vykonať rozsiahle dokazovanie, boli vypočutí len dvaja svedkovia, výpoveď poškodenej bola len oboznamovaná, rovnako ako ďalšie listinné dôkazy. Obžalovaná bol sama - bez ďalších spoluobžalovaných. Má za to, že sú naplnené všetky atribúty pre konštatovanie záveru, že trestná vec trvá neprimerane dlho. Zároveň od údajného vskutku malo prejsť takmer 13 rokov. Súd na uvedenú poľahčujúcu okolnosť, a to ani na môj návrh obžalovanej, neprihliadol, ani nijako neodôvodnil, prečo sa argumentáciou v záverečnej reči v tomto smere nezaoberal. Zároveň v záverečnej reči obhajkyňa poukázala na to, že pokiaľ by došlo k jednoznačnému ustáleniu skutkového stavu, ktorý by odôvodňoval záver o vine obžalovanej, tak súčasná trestno-právna politika štátu preferuje, a dáva do popredia, ukládanie alternatívnych trestov, namiesto trestov odňatia slobody, najmä u prvotrestancov. Obžalovaná je presvedčená, že s prihliadnutím k jej osobe nebolo potrebné ukladať trest odňatia slobody. V súlade s týmto, preto obhajkyňa súdu navrhla zváženie uloženia alternatívneho trestu - peňažného trestu. Súd sa týmto návrhom zaoberal len okrajovo a uzavrel, že uloženie tohto alternatívneho trestu by ohrozilo nahradenie škody poškodenej, ani len neskúmal, či by to tak bolo, či by nebolo v možnostiach obžalovanej peňažný trest zaplatiť, čo i len v splátkach. Bez ďalšieho túto možnosť odmietol. V tomto smere upriamuje pozornosť na tú skutočnosť, že doposiaľ viedla a vedie riadny život, plní si povinnosti a nedopúšťa sa prekročenia zákona. Má za to, že k poľahčujúcej okolnosti, spočívajúcej vo vedení riadneho života, pristupuje aj okolnosť spočívajúca v neprimerane dlhom trestnom stíhaní, ktoré je vedené od roku 2018, pretože už takmer 7 rokov žije v neistote, ako bude zavŕšené trestné konanie vedené voči obžalovanej. Po zmene Trestného zákona, síce nedochádza k mechanickej úprave trestných sadzieb, ich dolnej či hornej hranice, avšak súd by mal pri ukladaní trestu zohľadňovať priťažujúce či poľahčujúce okolnosti a ich vzájomný pomer. V danom prípade výrazne prevažujú poľahčujúce okolnosti, za súčasnej neprítomnosti okolností priťažujúcich, čo by malo byť pri určovaní trestu zohľadnené. Má za to, že sú naplnené aj predpoklady pre mimoriadne zníženie trestu v zmysle § 39 odsek 1 Trestného zákona. Okolnosťami prípadu a pomermi páchatel'a, ktoré odôvodňujú mimoriadne zníženie trestu, je práve výraznejšia prevaha poľahčujúcich okolností za súčasnej absencie okolností priťažujúcich, ale najmä tá skutočnosť že od údajného spáchania skutku prešlo takmer 13 rokov, čo je neprimerane dlhá doba. Má za to, že použitie trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom pre trest odňatia slobody bolo pre obžalovanú neprimerane prísne a na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania, a možno uložiť trest aj pod dolnú hranicu trestu ustanoveného týmto zákonom. V zmysle zásad ukládania trestov, trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatel'om tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. V danom prípade však pôjde len o akademické rozhodnutie, a to najmä s poukazom na dĺžku doby od údajného spáchania skutku. Trest má zabezpečovať ochranu spoločnosti a brániť páchatel'ovi v páchaní ďalšej trestnej činnosti. Preukázateľne sa od roku 2012 žiadnej ďalšej trestnej činnosti nedopúšťa, nie je tak potrebné pred obžalovanou chrániť spoločnosť, ani jej brániť v ďalšej trestnej činnosti, nakoľko preukázala, že nemá sklony dopúšťať sa trestného konania. Zdôrazňuje, že sa nielenže nedopustila žiadneho trestného činu v priebehu dlhého obdobia, alebo nedopustila sa ani len priestupku za celé dlhé obdobie, čo svedčí o absolútnom rešpekte k dodržiavaniu zákonov. Túto okolnosť by súd mal predovšetkým brať na zreteľ a zohľadňovať pri eventuálnom ukladaní trestu. Má však za to, že súd k tejto skutočnosti neprihliadol dostatočne. Pokiaľ ide o prevýchovný aspekt ukládania trestov, vzhľadom na to, že sa žiadnych iných trestných činov nedopúšťa ani sa nedopúšťa, dokonca ani priestupkov, niet dôvodu ju prevychovávať, práve naopak, vedie riadny život

a súd by ju v tom mal podporiť. Ukladanie drakonických trestov môže viesť k rezignácii osoby na dodržiavanie zákonov, keď uloženie neprimeraného trestu prinesie páchatelovi do života skúsenosť, že akékoľvek prekročenie zákona, i keď je ojedinelým a výnimočným javom, je potrestané rovnako, ako keby páchatel nerešpektoval a nedodržiaval zákony systematicky. Pokiaľ ide o morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou, tak k tomu došlo a dochádza už dlhoročným vedením trestného stíhania, keď žije posledných 7 rokov s ťarchou postavenia trestne stíhanej osoby. Z uvedených dôvodov považuje uložený trest za neprimerane prísny.

2.15. Obžalovaná navrhuje, aby odvolací súd po zvážení vyššie uvádzaných dôvodov zrušil napadnutý rozsudok prvostupňového súdu, č. k. 3T/5/2020 - 1017 zo dňa 25.05.2025 a vec vrátil prvostupňovému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

3. Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu, ktoré bolo nariadené na rozhodnutie o odvolaní obžalovanej, obhajca zotrval na právnej argumentácii predchádzajúcej obhajkyne a navrhol, aby súd rozhodol podľa návrhu v uvedenom písomnom odôvodnení odvolania. Obžalovaná sa pridržala návrhu svojho obhajcu. uviedol, že prvostupňový súd vôbec nezohľadnil predchádzajúce okolnosti, ktoré predchádzali činom, ktoré sa mu kladú za vinu a teda navrhuje, aby ho súd oslobodil spod obžaloby, nakoľko prvostupňový súd neprihliadol na množstvo okolností, ktoré túto kauzu sprevádzali a nebral ich do úvahy. Prokurátor navrhol odvolanie obžalovanej zamietnuť ako nedôvodné, nakoľko rozhodnutie prvostupňového súdu považoval za zákonné a správne.

4. Podľa § 315 Trestného poriadku o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd. O odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 316 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku:

1) Odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.

3) Odvolací súd zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, ak zistí, že

a) súd rozhodol v nezákonnom zložení,

b) obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo

c) hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Podľa § 321 ods. 1 Trestného poriadku odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj

a) pre podstatné chyby konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzali, najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci alebo právo obhajoby,

b) pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie,

c) ak vzniknú pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy,

d) ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona,

e) ak je uložený trest neprimeraný.

5. Odvolací súd podľa § 315 Trestného poriadku preskúmal napadnutý rozsudok v zmysle § 316 Trestného poriadku a zistil, že vo vzťahu k odvolaniu obžalovanej nie je dôvod na jeho zamietnutie v zmysle § 316 ods. 1 Trestného poriadku, ani na zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku. Odvolanie podala obžalovaná ako oprávnená osoba, v zákonnej lehote a proti výrokom, proti ktorým je tento opravný prostriedok prípustný.

6. Po preskúmaní napadnutých výrokov dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie obžalovanej je čiastočne dôvodné.

7. Skutkové zistenia prvostupňového súdu vo vzťahu k správaniu sa obžalovanej, ktoré naplnilo všetky zákonné znaky trestného činu, zo spáchania ktorého bola uznaná za vinnú, považuje odvolací súd za správne, pričom uvedené vzhľadom k vhodnosti dopĺňa. Prvostupňový súd v rámci procesného postupu rešpektoval a dodržal základné zásady trestného konania uvedené v ustanovení § 2 Trestného poriadku, najmä však zásady zákonného procesu (§ 2 ods. 7), práva na obhajobu (§ 2 ods. 9), voľného hodnotenia dôkazov (§ 2 ods. 12), ako i rovnosti strán trestného konania (§ 2 ods. 14). Odvolací súd teda konštatuje,

že prvostupňový súd dospel k vyhlásenému rozsudku po bezchybnom procesnom postupe a v súlade so všetkými procesnými ustanoveniami, ktoré tento proces upravujú.

8. Podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie. Podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom, ako aj dôkazy prípustné podľa § 119 ods. 5 podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

9. Prvostupňový súd v preskúmanom prípade postupoval tak, aby bol náležite zistený skutkový stav veci, a to v rozsahu nevyhnutnom na jeho rozhodnutie. Starostlivo objasňoval okolnosti svedčiace proti obžalovanej, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jej prospech. Vykonané dôkazy hodnotil podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo, aj v ich súhrne. V odôvodnení napadnutého rozsudku vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané a prečo, ako ja to, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia. Rovnako uviedol, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Vysporiadal sa i s obhajobou obžalovanej, pričom pred ukončením dokazovania strany doplnenie dokazovania navrhovali v rozsahu, v akom im prvostupňový súd následne nevyhovet, nakoľko doplnenie dokazovania považoval za nadbytočné, pričom správnosť tohto postupu odvolateľ argumentačne nenapádal (obsahom odvolacích námietok bolo skôr hodnotenie riadne vykonaných dôkazov, ako odmietnutie ďalších návrhov na doplnenie dokazovania). Tým si splnil svoju zákonnú povinnosť odôvodniť napadnuté rozhodnutie v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Trestného poriadku. Skutočnosť, že obžalovaná sa nestotožnila so skutkovými a právnymi názormi prvostupňového súdu, uvedenými v napadnutom rozsudku, nemôže sama o sebe viesť odvolací súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyslovených prvostupňovým súdom.

10. Nakoľko rozhodnutia v prvostupňovom a v odvolacom konaní tvoria jednotu, nie je potrebné na tomto mieste opakovať všetky zistenia a závery prvostupňového súdu, ktoré ho viedli k rozhodnutiu o vine obžalovanej a ktoré považuje odvolací súd za vecne správne.

11. Podľa odvolacieho súdu stačí zopakovať, že o vine obžalovaného svedčia priame i nepriame dôkazy, vykonané na hlavnom pojednávaní, vrátane výpovede samotnej obžalovanej. Sú to predovšetkým svedecké výpovede svedkyne – poškodenej D. E., svedkyne H. I., svedka F. G., ako aj v texte citovaných listinných dôkazov – najmä potvrdení o realizovaných bankových transakciách. Vyššie uvedené usvedčujúce priame aj nepriame dôkazy vytvárajú silný usvedčujúci dôkazný stav, z ktorého vyplýva jednoznačný a presvedčivý záver, že obžalovaná sa dopustil trestnej činnosti, pre ktorú bola uznaná vinnou.

12. Pokiaľ ide o ustálenie skutkového deja, prvostupňový súd v odôvodnení napadnutého rozsudku rozviedol skutočnosť, ktoré mal z vykonaných dôkazov za preukázané a zároveň sa podrobne vysporiadal s časťou obhajobnej argumentácie obžalovanej, ktorú vzniesla už pred vydaním napadnutého rozsudku. Prvostupňový súd v tejto časti z odôvodnenia napadnutého rozsudku dal odpovede na niektoré obhajobné námietky obžalovanej, ktoré sa z prevažnej časti obsahovo kryjú s jej odvolacími námietkami. Odvolací súd sa s argumentáciou prvostupňového súdu v plnom rozsahu stotožňuje a preto na tomto mieste, v odvolacom konaní, nepovažuje za potrebné opakovať odpovede, ktoré dal obžalovanej už prvostupňový súd v odôvodnení napadnutého rozsudku, avšak túto v nasledujúcich pasážach dopĺňa.

13. V predmetnej trestnej veci po vykonanom dokazovaní bol sporný skutkový stav veci, obžalovaná namietala samotný fakt, že medzi poškodenou (ako predávajúcou) zastúpenou jej osobou a svedkami G. a I. malo prísť k ujednoteniu na kúpnej cene vo výške 60.000,- €, pri ktorej malo prísť k úhrade 30.000,- € po podpise zmluvy cestou bankového prevodu na účet obžalovanej (k tomuto aj reálne prišlo a nikto uvedený nerozporoval); pričom časť vo výške 27.500,- € mala byť uhradená do rúk predávajúcej pred podpisom (z dokumentácie nie je zrejmé v akom predstihu) tejto zmluvy a časť vo výške 2.250,- € pri podpise kúpnej zmluvy. Samotný fakt, že poškodená si nebola vedomá kúpnej ceny vo výške 60.000,- €, ako aj fakt, že k vyplateniu sumu 30.000,- € malo prísť v hotovosti, pričom túto sumu si následne ponechala obžalovaná uzavrel prvostupňový súd z vykonaných dôkazov, ktoré analyzoval spôsobom, v ktorého logickom zdôvodnení nevidí odvolací súd žiadnu právnu vadu.

14. Pokiaľ ide o obsah odvolacích námietok obžalovanej, v tejto súvislosti odvolací súd udáva nasledovné.

15. Ak obžalovaná namieta, že prvostupňový súd ignoroval záväzný právny názor odvolacieho súdu, tento záver je výslovne nesprávny. Odvolací súd uznesením, sp. zn. 5To/67/2023 zo dňa 11. 01. 2024, ktorým zrušil v poradí prvý napadnutý rozsudok prvostupňového súdu uložil tomuto, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol s tým, že úlohou prvostupňového súdu bude opätovne vypočuť svedkov H. I. a F. G., opätovne oboznámiť odborné vyjadrenie postupom podľa § 268 Trestného poriadku, opätovne vykonať hodnotenie dôkazov, ktoré boli na hlavnom pojednávaní vykonané, resp. skutočností, ktoré z neho vyplynuli a svoju pozornosť sústrediť na trestnoprávne relevantné skutkové okolnosti (kde, kedy a akým konaním mala obžalovaná poškodenú viesť do omylu, či využiť jej omyl, akým spôsobom sa mala obžalovaná na úkor poškodenej obohatiť a aká škoda mala byť obžalovanou poškodenej spôsobená) a rozhodnúť o vine obžalovanej, v prípade uznania viny aj o treste a svoje rozhodnutie presvedčivo odôvodniť, aby zodpovedalo ustanoveniu § 168 Trestného poriadku, a to pri rešpektovaní zásady zákazu reformatio in peius vyjadrenej v ustanovení § 327 ods. 2 Trestného poriadku. V zásade rovnaký právny názor je možné odvodiť aj z uznesenia odvolacieho súdu, sp. zn.: 5To/106/2024–986 zo dňa 20.03.2025. Uvedené nie je možné vyhodnotiť ako uloženie pokynu vyhodnotiť dôkazy určitým spôsobom. Skoršie rozhodnutia odvolacieho súdu nie je možné interpretovať ako návod na konkrétne vyhodnotenie dôkaznej situácie v otázke dôkaznej situácie, vrátane vierohodnosti svedkov. Pokiaľ sa jedná o povinnosť uloženú prvostupňovým súdom, túto si prvostupňový súd splnil, keďže opätovne vypočuť svedkov I. a G. a vykonané dôkazy opätovne vyhodnotil. Navyše nie každá veta alebo úvaha v rozhodnutí odvolacieho súdu predstavuje právny názor, ktorým je súd nižšieho stupňa viazaný. V zmysle ustálenej judikatúry totiž platí, že „viazanosť súdu prvého stupňa právnym názorom odvolacieho súdu (...) znamená povinnosť rešpektovať závery, ktoré učinil odvolací súd v otázkach hmotného a procesného práva. V prípade hmotného práva viazanosť súdu prvého stupňa právnym názorom odvolacieho súdu by spočívala v tom, že správne zistený skutočný stav veci vykazuje znak konkrétneho trestného činu, resp. že zistený skutok trestným činom nie je. Ak nie je skutočný stav veci správne zistený a ak má odvolací súd za to, že je tomu tak preto, že (prvostupňový – pozn.) súd nehodnotil správne dôkazy vo veci vykonané (...) môže odvolací súd len upozorniť, v ktorých smeroch má byť konanie doplnené, alebo čím je treba sa znovu zaoberať, nesmie však v žiadnom prípade k spôsobu hodnotenia dôkazov udeľovať závažné pokyny. (...) v tomto prípade v žiadnom smere nejde o vyslovenie právneho názoru, ale naopak o spôsob hodnotenia dôkazov, a na to na ktoré dôkazy má prvostupňový súd zamerať svoju pozornosť pri ich hodnotení“ (vid uznesenie NS SR, sp. zn.: 2 To/8/2010 zo dňa 31.05.2011). Takouto formou je potrebné interpretovať aj skoršie uznesenia odvolacieho súdu, pričom prvostupňový súd v tomto smere učinil svojej povinnosti zaoberať sa argumentami odvolacieho súdu za dosť, pričom uvedené preto neodôvodňuje zrušenie napadnutého rozsudku. Žiadna iná povinnosť nebola záväzným pokynom odvolacieho súdu vo vzťahu k prvostupňovému súdu uložená.

16. Taktiež je potrebné uviesť, nasledovné: skutočnosť, že svedkovia G. a I. vypovedali o fakte, že si myslia, že poškodená mala vedomosť o kúpnej cene vo výške 60.000, - €, nakoľko si myslia, že kúpnu zmluvu čítala (I. aj výslovne opakovane povedala, že si len myslí, že poškodená zmluvu čítala a nevie, či mala vedomosť o kúpnej cene) bola ustálená prvostupňovým súdom na základe vykonaného dokazovania. G. vypovedal, že si zmluvy pozreli aj poškodená a obžalovaná, on sám si nebol istý, či zmluvy pozeral, ak áno, len zbežne. Ak prvostupňový súd takýto stav vyhodnotil v kontexte ucelenej výpovede poškodenej o tom, že nemala vedomosť o kúpnej cene uvedenej v zmluve, ako len domnienky svedkov, tomuto záveru nie je možné vytknúť žiadnu logickú vadu. Logickou vadu nie je ani to, že sa obhajoba s týmto hodnotením dokazovania nestotožňuje. Pokiaľ obhajoba namieta, že prvostupňový súd priložil výpovediam svedkov iný význam, aké tieto mali, žiada sa dodať, že úvaha prvostupňového súdu nebola pre obhajobu v žiadnom smere prekvapivá, prvostupňový súd tento názor vyslovil už v skorších (zrušených) rozhodnutiach. Pokiaľ obhajoba namieta, že prvostupňový súd spoľahlivo neustálil skutkový stav, tak v tomto smere sa žiada dodať, že obhajobe boli poskytnuté všetky procesné práva, pričom tieto nie je možné následne zamieňať s vlastnou interpretáciou skutkového stavu a uvedeným sanovať procesnú pasivitu. Je pravdou, že obžalovaná nemá povinnosť preukazovať svoju nevinu, na druhej strane realizácia uvedeného práva so sebou nesie procesné dôsledky spočívajúce v hodnotení len tých dôkazov, ktoré boli vykonané a len spôsobom akým boli vykonané (t.j. nie aj spôsobom, akým podľa obhajoby vykonané byť mali).

17. Ak obhajoba namieta, že prvostupňový súd vyjadreniu svedkov o neistote ohľadom toho, kto koncipoval samotnú kúpnu zmluvu, pojednávajúcu o predaji predmetnej nehnuteľnosti, prikladal inú váhu ako vyjadreniu o tom, že svedkovia si nie sú istí, či poškodená zmluvu čítala za ich prítomnosti, aj tento záver je v danom štádiu logický. Z výpovedí I. aj G. nepochybne vyplýva, že obaja svedkovia sa dištancovali od toho, že by oni mali koncipovať text zmlúv, pričom ak sa vyjadrili, že si myslia, že tieto

zmluvy koncipovala obžalovaná, ide o ich logický predpoklad (obaja svedkovia uviedli, že predaj riešili primárne s obžalovanou a poškodená sa pred nimi vyjadrila, že predaj majú riešiť s obžalovanou a že jej verí). Inými slovami je diametrálny rozdiel, ak sa svedok vyjadrí, že si nie je istý skutočnosťou, ktorej mal byť osobne účastný (čítanie zmluvy poškodenou) a udalosti na ktorej nemal mať účasť (koncipovanie zmluvy). G. dokonca výslovne uviedol, že to mala byť obžalovaná, ktorá zmluvy priniesla, pričom tieto zmluvy obsahovali aj osobné údaje kupujúcej (ich pôvod nebol v konaní spoľahlivo zistený a ich pôvod ustálený).

18. V neposlednom rade ak ide o argument, že prvostupňový súd nedal spoľahlivú odpoveď na otázku, akým spôsobom sa mala obžalovaná na úkor poškodenej obohatiť, tu je nutné sčasti prisvedčiť obhajobe, pričom prvostupňový súd na uvedenú otázku odpovedá, ale skôr difúzne ako koncentrovane a na viacerých miestach. Už prvostupňový súd ustálil, že „Obžalovaná konala vedome, od začiatku v úmysle podvodným spôsobom na škodu poškodenej uvedením ju do omylu získať majetkový prospech a takto seba obohatiť, pričom obžalovaná vedela, že poškodená sa nebude vedieť pre svoj vek, zdravotný stav a odkázanosť (aj s ohľadom na svoju vnučku) účinne brániť, čo obžalovaná využila, poškodenú uviedla do omylu a spôsobila jej tým značnú škodu.“ (strana 22 napadnutého rozsudku) a na inom mieste : „, Pokiaľ obžalovaná aj popierala prevzatie finančnej hotovosti vo výške 30.000 Eur pred podpisom zmluvy, resp. overením podpisov na kúpnej zmluve, súd mal svedeckými výpoveďami G. a I. preukázané, že uvedený obnos peňazí bol G. odovzdaný tým spôsobom, že peniaze vytiahol, odovzdal ich obžalovanej a tá ich priložila k zmluvám. Bolo by nelogické, aby to bol práve G., ktorý uvedenú finančnú čiastku poskytol, zakladal tieto sám k zmluvám, pretože jednak bolo preukázané, že kúpna zmluva bola vypracovaná práve obžalovanou, a na druhej strane F. G. nebol ani účastníkom zmluvného vzťahu. Bol iba osobou, ktorá doprevádzala H. I. pri uzatváraní kúpnej zmluvy, a ktorá na tento účel poskytla časť svojich úspor vo výške 30.000 Eur. Obžalovaná si teda finančnú hotovosť vo výške 30.000 Eur, ktorá sa nachádzala pri zmluvách, a ktorá jej bola odovzdaná pred overením podpisov zo strany F. G. za H. I., ponechala pre vlastnú potrebu, a to bez vedomia poškodenej, pričom ďalšia časť kúpnej ceny vo výške 30.000 Eur bola vložená H. I. so súhlasom poškodenej na bankový účet obžalovanej. Obžalovaná tak svojím konaním uviedla do omylu poškodenú ako vlastníčku nehnuteľnosti tým, že jej pri predaji predstierala kúpnu cenu nehnuteľnosti len vo výške 30.000 Eur, ale v skutočnosti bola obžalovanej vyplatená suma vo výške 60.000 Eur.“ (strana 18). Odvolací súd k uvedenému dopĺňa, že prvostupňový súd mal zjavne za preukázané (ale opomenul to explicitne pomenovať), že obžalovaná si mala vziať sumu 30.000,- € v hotovosti (viď výpoveď G. HP dňa 13.05.2024, kde uviedol: „, pani B. sa ma opýtala, či mám peniaze, vytiahol som ich z vaučku a povedal, že ich mám a založil som ich k tým zmluvám, bol to fascikel, modrý obal, ja som to podal na stolík, pani B. si to zobrala a odišla aj s pani E. k okienku overiť podpisy“. Rovnako svedkyňa I. na tom istom HP uviedla, že „,pán G. tam podal peniaze (sumu 30.000,- € - pozn. súdu) pani B. v nejakej obálke, alebo euroobale, to už si nepamätám, ona peniaze založila k zmluve a išli sa overovať podpisy).“ Okrem uvedeného žiadna zo zainteresovaných osôb nevytvára o ďalšom osude týchto peňazí. Z uvedeného preto možno vyvodíť spoľahlivý záver, že obžalovaná si po prevzatí sumu 30.000,- € túto aspoň krátky čas ponechala vo svojej dispozícii bez toho, aby o tejto informovala poškodenú (táto sama uviedla, že o danej časti kúpnej zmluvy nevedela a o tejto sa dozvedela až dodatočne). Je teda zrejme, že obžalovaná na škodu poškodenej bez jej súhlasu disponovala sumou 30.000,- € na ťarchu poškodenej, pričom samotná dĺžka tejto dispozície nepredstavuje obligatórny kvalifikačný znak predmetnej skutkovej podstaty. Navyše predmetné obohatenie predstavuje dokonanie trestného činu a následný právny osud finančných prostriedkov nepredstavuje právne relevantnú skutočnosť (t.j. či mali byť tieto použité na úhradu osobných potrieb, dlhov, ale napríklad aj na voľnú dispozíciu obžalovanou). Ani v prípade, ak by tieto boli dodatočne stratené, nie je možné vyvodíť iný záver ako ten, o naplnenie všetkých obligatórnych znakov skutkovej podstaty trestného činu.

19. Ďalej treba uviesť, že pokiaľ obhajoba namieta účelovosť v konaní prvostupňového súdu, ktorá mala podľa názoru obhajoby za cieľ odsúdiť obžalovanú za každých okolností, nie je zrejme, z čoho (okrem vlastnej interpretácie skutkového stavu) uvedené odvodzuje. Prvostupňový súd umožnil obhajobe realizovať vlastné procesné práva, vrátane práva navrhnúť doplnenie dokazovania a o týchto riadne rozhodol. Okrem faktu, že išlo z väčšej časti o opakované návrhy na doplnenie dokazovania, o ktorých nepôvodnosti sa už skôr odvolací súd vyjadroval, tento postup ani nebol obhajobou výslovne vytýkaný. Tvrdenú jednostrannosť v neprospech obžalovanej preto nie je možné vyhodnotiť iba zo spôsobu, akým prvostupňový súd hodnotil dôkazy, tým skôr, že tomuto spôsobu nie je možné vytknúť jeho nelogickosť. Ak obhajoba chápe princíp prezumpcie nevinoty ako limitáciu zásady voľného hodnotenia dôkazov, ide podľa názoru odvolacieho súdu o zmiešavanie dvoch nie úplne prepojených pojmov. Pokiaľ ide o zásadu voľného hodnotenia dôkazov, táto súdom hovorí, ako majú pristupovať k hodnoteniu

dôkazov, pričom princíp prezumpcie nevinoty skôr hovorí o tom, či daná masa dôkazov postačuje na konštatovanie viny. Prvostupňový súd prihliadol na fakt, že obžalovanú zo spáchania skutku osvedčujú 3 osoby (poškodená, ktorá vypovedala, že ona odsúhlasila sumu 33.000,-€, z tejto nevidela ani cent, všetko vybavovala obžalovaná, ktorej dôverovala, kúpnu zmluvu nečítala, prevzatie ďalších peňazí obžalovanou nevidela; svedkovia G. a I., ktorí vypovedali o prevzatí sumu 30.000,- € v hotovosti a o fakte, že obžalovaná riešila zmluvnú dokumentáciu, priniesla na stretnutie zmluvy, pričom kúpnu cenu riešila aj na stretnutí bez prítomnosti poškodenej). Pokiaľ prvostupňový súd veril poškodenej v tom, že zmluvu nečítala, v tomto smere nie je predmetnému záveru možné vytknúť žiadny logický nedostatok, pričom takýmto nie je ani zohľadnenie výpovedí svedkov I. a G. o tom, že si myslia, že poškodená si zmluvu pred podpisom pozrela (teda ide jednak o ich subjektívny názor, ktorý vyplynul aj z obsahu ich výpovedí na HP, ale samotný fakt, že sa poškodená mala „pozrieť“ na zmluvu nehovorí nič o tom, či túto reálne čítala (najmä v časti ustanovení o určení kúpnej ceny). Ak obhajoba mala záujem svedkov na uvedené ešte podrobnejšie dotazovať (či títo videli, ako poškodená číta zmluvnú dokumentáciu, v akých častiach a ako dlho), mala tak možnosť urobiť, avšak uvedené v rámci výsluchov svedkov nebolo navrhnuté, resp. otázky tohto typu neboli položené. Faktom teda zostáva, že výpoveď obžalovanej je v tomto smere osamotená a nie je podporená ostatnými vykonanými dôkazmi, ktoré vo svojom súhrne tvoria ucelenú reťaz priamych a nepriamych dôkazov. Ak obhajoba poukazuje na ostatné dôkazy svedčiace v jej prospech, ide o všeobecné a nekonkrétne konštatovanie, uvedené platí aj o tvrdení o nevysporiadaní sa s argumentami obhajoby, pričom tieto rámcovito, avšak nekonkrétne spomína. Pokiaľ obhajoba namietala, že G. dohadoval kúpu priamo s poškodenu, táto skutočnosť je vhodne vytratená výpoveďami poškodenej aj G. a I., ktorí zhodne vypovedali, že predaj sa riešil priamo cez obžalovanú za len veľmi pasívnej účasti poškodenej. Poškodená uviedla, že zmluvu zrejme priniesla na stretnutie obžalovaná, uvedené uviedli aj svedkovia G. a I., pričom tu je nutné uviesť, že svedok vie spoľahlivo svedčiť iba o skutočnosti, o ktorej má presnú vedomosť, v tomto prípade, či zmluvu pripravoval resp. priniesol on/ona. Je teda zrejme, že autorstvo zmlúv fakticky popreli poškodená aj svedkovia, ktorí o autorovi nemali presnú vedomosť, každý ale mal za to, že tieto priniesla obžalovaná, pričom zmluvy obsahovali osobné údaje poškodenej aj svedkyne I. Sama obžalovaná mala vystupovať de facto ako splnomocnenec poškodenej, pričom po podpise zmlúv bol podaný návrh na vklad (tento mali podať obžalovaná a poškodená – aj v zmysle výpovede G.). Pokiaľ ide o tú časť obhajoby, kde obžalovaná uvádza, že mala vedomosť o platbách G. priamo poškodenej pred podpisom zmluvy, prvostupňový súd správne vyhodnotil, že táto časť je vylúčená v zmysle vykonaného dokazovania (popreli ju svedkovia aj poškodená). Logickým sa javí aj argument, že po procese podpisu zmlúv, v ktorých bola uvedená, že časť kúpnej ceny vo výške spolu 30.000,- € bola uhradená pri resp. pred podpisom, obžalovaná (ktorá mala pri prevode vystupovať v mene a na účet poškodenej) by absenciu takýchto úhrad ignorovala a naďalej vykonávala úkony smerujúce k prevodu nehnuteľnosti (najmä podanie návrhu na vklad do katastra nehnuteľností).

20. V kontexte obhajobou namietanej vierohodnosti výpovedí svedkov, k uvedenému súd uvádza nasledovné. Rozhodovania v predmetnej veci nie je založené len na jednom dôkaze a úplne ani čiastočne. Nie je však dôvod posudzovať vierohodnosť jednotlivých osôb na základe iných kritérií, ako v načrtnutom prípade. Vo všeobecnosti platí, že pokiaľ má byť rozhodnutie o vine obžalovaného založené výlučne alebo v prevažnej miere na jednom dôkaze, je potrebné tento dôkaz podrobiť dôkladnému zhodnoteniu jeho pravdivosti alebo vierohodnosti, najmä v prípade, ak ide o subjektívny dôkaz, medzi ktoré patrí aj výpoveď svedka. Na posúdenie hodnovernosti výpovede svedka možno použiť viaceré kritéria, akými sú reputácia svedka, jeho schopnosť vnímať svojimi zmyslami veci, o ktorých vypovedá, ďalej je to osobný záujem svedka, znalosť a odbornosť svedka a v neposlednom rade aj kritérium celkovej nezaujatosti svedka. V uvedenej podobe sa aplikuje takzvaná doktrína RAVEN. Tento akronym písaný v angličtine je skratkou piatich slov: Reputation; Ability to see; Vested interest; Expertise; Neutrality. Prvé kritérium (reputation/reputácia): hodnotí sa celkové spoločenské postavenie a status svedka v kontexte jeho sociálnych väzieb (napr. patologické prostredie drogového závislých osôb, ak sa v tomto prostredí svedok preukázateľne pohybuje, môže mať na toto kritérium podstatný vplyv a pod.). Druhé kritérium (ability to see/schopnosť vidieť): hodnotí sa kontext zmyslového vnímania a schopnosti svedka vypovedať o tom, čo vnímal svojimi zmyslami, napríklad časový odstup jeho výpovede od relevantnej skutočnosti, vek, zdravotný stav a podobne (napríklad sluchový či zrakový hendikep môže výrazne narušiť celkovú dôveryhodnosť svedeckej výpovede v konkrétnom prípade – tým sa, samozrejme, nemá na mysli diskriminácia akokoľvek postihnutých osôb, len obmedzenie schopnosti vnímať zmyslami skutočnosť). Tretie kritérium (vested interest/osobný záujem): hodnotí sa prípadný dopad výsledku sporu na záujem svedka, napríklad vplyv na jeho hmotnoprávne postavenie, atď. Ak by napríklad svedok v prípade úspechu jednej strany získal nejakú hmotnoprávnu výhodu

či lepšie hmotnoprávne postavenie, môže to mať vplyv na celkovú vierohodnosť takéhoto svedka (pochopiteľne, aj tu platí, že sa hodnotí celkový komplex vykonaných dôkazov, aj jednotlivý dôkaz v istej komplexnosti, teda ani takáto prípadná výhoda nediskvalifikuje svedka absolútne, ale len v prípadnom kontexte s ostatnými hodnotiacimi kritériami doktríny RAVEN, ako aj v kontexte ostatných vykonaných a hodnotených dôkazov). Štvrté kritérium (expertise/znalosť): hodnotí sa prípadná odbornosť svedka. Ak svedok disponuje preukázanými odbornými znalosťami v oblasti, ku ktorej a o ktorej vypovedá alebo ktorých sa jeho výpoveď týka, má to dopad na jeho vierohodnosť v danom univerze úvahy. Ak napríklad očitý svedok dopravnej nehody je zhodou okolností znalec z odboru dopravy, jeho výpoveď bude mať v rámci pomerovania rádovo inú „váhu“, dôležitosť a hodnovernosť ako výpoveď osoby v tejto oblasti odborne nespôsobilej. Piate kritérium je (ne)neutralita/(ne)zaujatosť: hodnotí sa celková (ne)zaujatosť svedka. Súd musí starostlivo vyhodnotiť prípadnú zaujatosť svedka v kontexte jeho vzťahu k určitej osobe, v kontexte ďalších kritérií doktríny RAVEN, ako aj v kontexte celkového vyznenia výsluchu svedka - ako napríklad svedok reagoval na otázky protistrany, prípadne na dopĺňajúce otázky sudcu v rámci tzv. materiálneho vedenia sporu a pod. Súd teda musí zväžiť výsledky hodnotení podľa jednotlivých kritérií doktríny RAVEN samostatne a vo vzájomných súvislostiach. Vo všeobecnosti platí, že čím viac hodnotení podľa jednotlivých kritérií vychádza v neprospech dôveryhodnosti svedka, tým viac by výpoveď svedka mala takpovediac strácať váhu. Z uvedeného je teda zrejmé, že u svedkovi G. a I., ani u poškodenej súd nezistil vadu 1. kritéria (reputácia). Pokiaľ ide o svedkov G. a I., súd nezistil vadu kritéria schopnosť vidieť, pri poškodenej je táto limitovaná jej vyšším vekom, navyše u nej bolo zistené sluchovo znevýhodnenie, ktoré je taktiež potrebné mierne zohľadniť (ide o sluchový nie zrakový handicap). Pokiaľ ide o kritérium 3 (osobný záujem), toto rozsiahlo namieta obžalovaná vo vzťahu k svedkom (subsidiárne zrejme aj vo vzťahu k poškodenej). Je nutné uviesť, že svedkovia môžu mať majetkový záujem na výsledku konania, ktorý je však limitovaný výškou spornej čiastky (30.000,- €), a táto nie je bez ďalšieho pre ich osoby zjavne likvidačná, navyše v prípade takýchto nárokov je sporná aj ich uplatniteľnosť, pričom svedkovia v trestnej veci vypovedajú zhodne až doposiaľ, t.j. aj v roku 2025 s dlhším odstupom od skutku. Toto kritérium je u poškodenej viac sporné, nakoľko z konania vyplynulo, že táto mohla byť tvrdenou majetkovou ujmom dotknutá vzhľadom na jej vek a sociálny status (osoba vyššieho veku, dôchodkyňa). V prípade štvrtého kritéria (odborná znalosť), pri svedkoch nie je možné pozorovať nedostatok kritéria, v prípade poškodenej je práve tento nedostatok dôvodom, pre ktorý mala osloviť poškodenu, je teda potrebné ho zohľadniť. Posledné kritérium (celková nestrannosť) je dané postojom poškodenej a svedkov, pričom sporné momenty neboli v konaní identifikované, nebola zistená averzia svedkov voči obžalovanej (nad rámec protichodných majetkových záujmov, ktoré súd už skôr analyzoval vyššie). Celkovo preto odvolací súd zhodnotil svedkov ako vierohodných a poškodenu ako v prevažnej miere vierohodnú, pričom tieto výpovede sa dopĺňajú, navyše sa vyžadujú menej prísne kritéria pre posúdenie skutkového stavu v prípade, ak je skutkový stav ustálený na základe výpovedí viacerých osôb (ako v tomto prípade).

21. Pokiaľ ide o argument, že sa prvostupňový súd nevypríadal s pôvodom peňazí (hotovosti), v tomto smere odvolací súd poukazuje na fakt, že G. sám uviedol, že išlo o peniaze, ktoré získal od otca, pričom držbu peňazí okrem I. sčasti potvrdila aj obžalovaná, ktorá uviedla, že G. mal pri sebe hotovosť, ktorú obžalovaná údajne navrhla spočítať. V tomto smere je návrh na ustálenie pôvodu peňazí návrhom presahujúcim rámec dokazovania v predmetnej trestnej veci.

22. Odvolací súd po preskúmaní hodnotenia dôkazov vykonaných prvostupňovým súdom nezistil, že by súd prvého stupňa pri hodnotení dôkazov nepostupoval podľa zákona v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku a vykonané dôkazy by vyhodnotil jednostranne v neprospech obžalovanej. Hodnotenie dôkazov zároveň neodporuje základným princípom logického myslenia.

23. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov (nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. III. ÚS 339/08, II. ÚS 197/07, II. ÚS 78/05, IV. ÚS 252/04).

24. Vo vzťahu k rozhodnutiu o treste, obžalovaná uviedla, že tento je neprímerane prísny aj vzhľadom na odstup času. V tomto smere je námietka obžalovanej čiastočne dôvodná. Prvostupňový súd túto nevyhodnotil ako tak závažnú, aby zakladala dôvod pre mimoriadne zníženie trestu (§ 39 ods. 1 Trestného zákona). V tomto kontexte je nutné uviesť, že prietahy možno v trestnom konaní kompenzovať viacerými spôsobmi, pričom mimoriadne zníženie trestu v zmysle § 39 ods. 1 Trestného zákona (vo väzbe čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd) je len jedným z týchto

spôsobov. Žiada sa dodať, že prvostupňový súd uložil trest obžalovanej trest už za právneho stavu účinného od 06.08.2024, teda za rovnakého právneho stavu, ktoré je pre osobu obžalovanej priaznivejší, čo ani jedna zo strán nenamieta. V tomto smere zastáva odvolací súd názor, že vzniknuté prieťahy (obdobie od vznesenia obvinenia dňa 27.11.2018, s prihliadnutím najmä na čas od podania obžaloby dňa 20. 01. 2020 po súčasnosť) je v predmetnej veci vhodné a žiadúce kompenzovať ich zohľadnením v rámci uloženia trestu a to aj ako dôvod pre ukládanie trestu pod dolnú hranicu zákonom stanovenej výmery – so súčasným prihliadnutím na novelizáciu Trestného zákona účinnú od 06.08.2024. Je teda pravdou, že trestné konanie trvalo neprimerane dlho, vo veci uznesením odvolacieho súdu zrušený meritórny rozsudok prvostupňového súdu (a to dokonca dvakrát), následkom čoho musel prvostupňový súd vykonávať opakované dokazovanie na hlavnom pojednávaní. Pokiaľ ide o poukaz obžalovanej na fakt, že z jej strany nedošlo k predlžovaniu trestného konania, k uvedenému je nutné uviesť, že tento záver je v zmysle spisového materiálu možné považovať za správny.

25. Zohľadňujúc všetky spomenuté aspekty, najmä fakt, že k mimoriadnemu zníženiu trestu môže konajúci súd pristúpiť len vtedy, ak nie je možné prieťahy v trestnej veci kompenzovať inak (v rámci trestnej sadzby, či uložením iného primeraného druhu trestu), odvolací súd konštatuje, že s účinnosťou od 06.08.2024 je možné obžalovanej uložiť trest v nižšej výmere, avšak k tomu, aby bol zákonný, spravodlivý a primeraný (aj v rámci novelizovanej trestnej sadzby), je nutné prikrčiť aj k mimoriadnemu zníženiu trestu.

26. K zisteniu pomeru poľahčujúcich a priťažujúcich okolností prvostupňový súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že u obžalovanej vzhľadom na poľahčujúcu okolnosť vedenie predošlého riadneho života (§ 36 písm. j) Trestného zákona), pričom priťažujúcu okolnosť pri jej osobe nevzhladol. Táto úvaha nebola napadnutá odvolacími námietkami a je možné považovať ju za vecne správnu.

27. Vo vzťahu k uloženému trestu odňatia slobody a spôsobu jeho výkonu, prvostupňový súd komplexne uviedol dôvody, ktoré ho k uloženiu uvedenej sankcie viedli, pričom sú prevažne správne, ale vzhľadom na ďalšie plynutie času a rastúci odstup od spáchania stíhaného skutku a aj na fakt, že pri osobe obžalovanej neboli ani dodatočne zistené skutočnosti umožňujúce vytvoriť iný záver, ako ten, že obžalovaná od spáchania stíhaného skutku vedie riadny život.

28. Podľa ustanovenia Trestného zákona v znení účinnom od 06.08.2024, aplikujúc ustanovenia § 36 až 38 Trestného zákona, sa obžalovanej síce rovnako zohľadňuje poľahčujúca okolnosť (§ 36 písm. j) Trestného zákona) - tieto ustanovenia neboli novelizáciou Trestného zákona dotknuté. V zmysle Trestného zákona v znení účinnom od 06.08.2024 je stíhaný skutok právne kvalifikovaný ako zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2, ods. 3 písm. d) Trestného zákona účinného od 06. 08. 2024 s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona. Právna úprava účinná do 05.08.2024 potom kvalifikovala stíhaný skutok ako zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a), písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona. Pokiaľ ide o prítomnosť právnej kvalifikácie, právna úprava účinná do 05.08.2024 ustanovovala základnú sadzbu 3 až 10 rokov (po jej úprave 3 roky až 7 rokov a 8 mesiacov); v zmysle právnej úpravy účinnej od 06.08.2024 je trestná sadzba za stíhaný skutok 2 až 8 rokov. V tomto smere je právna úprava priaznivejšia vzhľadom na výšku dolnej sadzby, ktorá navyše je aj vzhľadom k okolnostiam prípadu a osobe obžalovanej patrične relevantná.

29. Z vyššie uvedeného vyplýva, že pokiaľ by odvolací (aj prvostupňový) súd postupoval podľa znenia Trestného zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný, postupoval by podľa prísnejších ustanovení. Pri konkurencii dvoch znení ustanovení Trestného zákona, ktoré obsahujú rôznu trestnú sadzbu, mal odvolací súd povinnosť ukladať trest v rámci trestnej sadzby pre obžalovaného priaznivejšej. Čo je v prípade obžalovanej nepochybne sadzba v zmysle Trestného zákona účinného od 06.08.2024.

30. Odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a sám rozhodol, nakoľko boli na takýto postup splnené zákonné podmienky uvedené v ustanovení § 322 ods. 3 Trestného poriadku a zohľadnil v prospech obžalovanej primárne odstup od spáchania trestného činu aj vedenie riadneho života jej osobou.

31. O treste pre obžalovaného rozhodol s použitím ustanovení § 36 až 38 Trestného zákona v znení účinnom od 06.08.2024. Pokiaľ ide o druh trestu a spôsob jeho výkonu, bolo nutné zohľadniť zásady ukládania trestu, najmä princíp individuálnej a generálnej prevencie, avšak vo svetle faktu, že odvolací súd ukladá trest za skutok spáchaný v priebehu roka 2015. Obžalovaná v priebehu trestného konania popierala skutok, pričom ale išlo o osobu s dostatočnými skúsenosťami, resp. znalosťou právnych predpisov týkajúcich sa nehnuteľností, v čase skutku príslušníčku PZ SR, ktorej aj tento status v očiach poškodenej a svedkov pridal na vážnosti, hoci bezprostredne nemal na spáchanie skutku priamy vplyv. Je tiež ale nutné zohľadniť, že stíhaný skutok má aj svoje situačné pozadie, keď išlo zo strany obžalovanej o využitie zamýšľaného predaja bytu poškodenej, ktorej dôveru vzhľadom na okolnosti v danom čase požívala. Je preto ťažko predstaviteľné, že by mohli opätovne nastať faktory potencujúce páchanie trestnej činnosti tohto druhu u obžalovanej.

32. Reflektujúc primárne okolnosti stíhanej veci a okolnosti na strane osoby obžalovanej, rozhodol odvolací súd o uložení trestu odňatia slobody v nižšej výmere ako bol uložený napadnutým rozsudkom. Na dosiahnutie účelu trestu, ktorý sleduje ustanovenie § 34 ods. 1 Trestného zákona, považoval odvolací súd za potrebné uložiť obžalovanej trest odňatia slobody vo výmere 12 mesiacov s podmieneným odkladom a určením skúšobnej doby v trvaní 18 mesiacov, teda trest mimoriadne znížený pod spodnú hranicu trestnej sadzby, ktorý podľa názoru odvolacieho súdu je spôsobilý naplniť účel ochrany spoločnosti pred obžalovanou, ako páchatelkou trestnej činnosti tým, že jej vyšle dostatočný signál o nielen nevhodnosti jej správania, ale aj o jeho trestnoprávnom charaktere a riziku nesenia trestu ako legálneho dôsledku porušenia zákona. Sekundárne má uložený trest aj účel takzvanej generálnej prevencie, teda ambíciu odradiť iných od páchania trestných činov. V prípade obžalovanej je nutné konanie obžalovanej negatívne ohodnotiť, avšak je nutné prisvedčiť aj správnosti tvrdenia obžalovanej, že účelnosť uloženia trestu sa postupom času znížila, pričom obžalovaná aktuálne nie je príslušníčkou PZ a od spáchania skutku nemá vykázaný závažný konflikt so zákonom. Pri osobe obžalovanej bolo v prípade jej skoršieho odsúdenia nutné uvažovať o uložení trestu nie mimoriadne zníženého pod spodnú hranicu trestnej sadzby, avšak vzhľadom na odstup času bolo nutné práve takýto trest uložiť a týmto kompenzovať vo veci vzniknuté prieťahy. Je preto nutné ukladať trest pod spodnou hranicou trestnej sadzby s podmieneným odkladom, a to presne takým spôsobom, ako to vykonal odvolací súd.

33. Pokiaľ ide o žiadosť obžalovanej o uloženie alternatívneho trestu, v tomto smere odvolací súd zohľadnil, že obžalovanej je nutné uložiť tzv. podmienený trest práve vo väzbe na závažnosť skutku (zločin), ale aj fakt, že alternatívny trest by v danom prípade mohol sťažiť uplatnenie judikovaného nároku poškodenej na úhradu škody, pričom trest domáceho väzenia by sťažil uplatnenie obžalovanej v procese získania financií (v akejkoľvek legálnej forme); ale napr. aj peňažný trest by predstavoval priamu finančnú záťaž, ktorú nie je vhodné obžalovanej ukladať a to bez ohľadu na fakt, že by táto mohla mať aktuálne k dispozícii prostriedky na úhradu trestu. Pri obžalovanej ide o osobu, ktorá aj podľa vlastného vyjadrenia mala mať isté finančné ťažkosti (uvedené vyplynulo aj z výpovede poškodenej), bez ohľadu na fakt, či ide o poznatky aktuálne alebo zastarané; nie je vhodné z tohto titulu zvyšovať riziko sťaženia úhrady judikovanej náhrady škody.

34. Pokiaľ ide o výrok o náhrade škody, tento bol napadnutý, avšak bližšie argumenty (nad rámec už skôr uvedených) neboli vznesené. Poškodená si uplatnila nárok na náhradu škody, tento bol v časti (vo výške 30.000,- €) zistený a vyplýva súčasne aj so skutkovej vety. V rozsahu v akom prvostupňový súd o nároku rozhodol jeho priznaním nevidí odvolací súd žiadnu právnu vadu, vo zvyšku predmetné rozhodnutie nemohlo byť predmetom prieskumu (tzv. odkázanie prevažujúcej časti nároku na civilný proces).

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný riadny opravný prostriedok.